



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobkyně **V. J.**, bytem N. M. 76, zast. Mgr. Petrem Kašparem, advokátem se sídlem v Benešově, ulice Jiřího Franka 1726, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2012, čj. KUOK 24999/2012, sp. zn. KÚOK/17601/2012/OSL-P/328, ve věci přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně včas podanou žalobou napadla v záhlaví citované rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno společné rozhodnutí obce N. M., Komise k projednávání přestupků, ze dne 3. 1. 2012, č. j. Rp–25/2011. Tímto rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) se zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měla dopustit tím, že dne 10. 7. 2011 v době od

18:00 hodin do 01:30 hodin dne 11. 7. 2011 v obci N. M. u domu č. 76 se měla společně s T. M. a P. D. domlouvat na fyzickém napadení P. K. s úmyslem tohoto následně před policií nařknout, že to měl být naopak on, kdo je napadl, a měla tak u něj vzbudit obavu z fyzického napadení, kdy tedy měla úmyslně narušit občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví. Správní orgán I. stupně uložil žalobkyni jako sankci za tento přestupek podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích napomenutí a současně s odkazem na § 79 odst. 1 zákona o přestupcích jí uložil povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobkyně v žalobě uvedla, že skutkový základ, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu v provedených důkazech a předmětný skutek se nestal. Z rozhodnutí správních orgánů není vůbec jasné, jak mělo ke vzbuzení obavy u pana P. K. dojít. Žalovaný konstatoval, že obvinění neviděli pronášet příslušné výroky vůči panu P. K. či ke třetím osobám přímo, nicméně vzal za prokázanou okolnost, že příslušné výroky žalobkyně pronášela opakovaně, zjevně dostatečně hlasitě a srozumitelně venku na pozemku v bezprostřední blízkosti nemovitostí pana P. K.. To mělo stačit k tomu, aby žalobkyně v panu P. K. vzbudila důvodnou obavu z fyzického napadení. Nicméně z obou rozhodnutí není jasné, zda pan P. K. vůbec mohl údajné výroky žalobkyně zaslechnout, neboť v nich chybí přesný popis místa, kde se pan P. K. přesně nacházel. Navíc v rozhodnutí obce se uvádí, že pan P. K. zaslechl příslušné výroky v noci z 10. na 11. 7. 2011. O to naléhavější je otázka, kde a proč pan P. K. v době zaslechnutí příslušných výroků byl přítomen. V obou rozhodnutích toto není blíže vysvětleno. V rozhodnutí obce je pouze odkaz na výpověď pana P. K., kterou učinil 13. 7. 2011 před policejním orgánem, kdy se pan P. K. k celé události podrobně vyjádřil. Podle žalobkyně jsou odůvodnění obou rozhodnutí neúplná a tedy i nesrozumitelná. Pakliže se pan P. K. nacházel v době žalobkyní údajně pronesených výroků v blízkosti svého domu na svém pozemku, z čehož oba správní orgány zřejmě vychází (nicméně toto není v žádném rozhodnutí výslovně zmíněno), pak žalobkyně namítá, že žalovaný dostatečně neprověřil faktickou možnost tvrzení pana P. K. a dalších svědků o tom, že pan P. K. zaslechl příslušné výroky. Žalovaný totiž neprovedl ohledání místa, kde se skutek měl stát, tj. dům č. p. 76 v N. M., jenž obývá žalobkyně společně s panem T. M., dále dům pana P. K. a jeho manželky paní B. K., a bezprostřední okolí obou domů. Kdyby toto žalovaný byl učinil, byl by zjistil, že dům č. p. 76 dělí od domu P. a B. K. ulice a navíc pozemek žalobkyně je od této ulice oddělen živým plotem tvořícím řadu tují. Není tak jasné, jak by mohl pan P. K. zaslechnout rozhovor vedený žalobkyní před jejím domem, pokud by pan P. K. byl současně přítomen u svého domu. Přitom v rozhodnutí přestupkové komise je výslovně uvedeno, že pan P. K. slyšel rozhovor, během něhož se žalobkyně spolu s panem T. M. a panem P. D. měla údajně domlouvat na tom, že pana P. K. společně zbijí a současně nepravdivě obviní, že to byl on, kdo je napadl. Žalobkyně si nedokáže vysvětlit, jak by něco takového bylo vůbec možné. Tento rozpor by měl proto žalovaný v dalším řízení odstranit. Dále z obou rozhodnutí není patrné, zda pan P. K. a obě svědkyně (B. K. a A. Z.) mohli při zaslechnutí údajného rozhovoru vidět, kdo takový hovor vede, a pokud nikoliv, z čeho usuzovali (zejména paní Z., která u rodiny K. nebydlí), že se jedná o žalobkyni a oba ostatní obviněné. Dále je nejasné, z čeho svědkyně paní B. K. mohla usuzovat, že oba obvinění k jejímu údajnému

podněcování k útoku na pana K. přitakávali, jak se píše v rozhodnutí obce. Tyto otázky žalobkyni vyplývají zejména z toho, že ve výhledu na její pozemek brání výše zmíněný živý plot a dále, že pan K. měl příslušné výroky zaslechnout v noci. Žalovaný reálnou možnost pronesení výroků žalobkyní opakovaně, dostatečně hlasitě a srozumitelně venku na pozemku bezprostřední blízkosti nemovitosti pana P. K. krom výslechu dvou svědků nijak dále neprověřoval. Proto je podle žalobkyně skutkové zjištění obou správních orgánů neúplné a je nutno provést další dokazování, zejména ohledání místa a opětovný výslech všech svědků. Žalobkyně považuje svědectví B. K. za nikoliv dostatečně věrohodné, neboť je manželkou P. K. a je tedy vůči němu osobou blízkou. Vedle toho i svědectví paní A. Z. je podjaté, neboť se jedná o známou obou výše uvedených. Přitom skutkové zjištění obou správních orgánů bylo založeno výlučně na výpovědi obou jmenovaných a na výpovědi poškozeného. Dále žalobkyně upozornila na některé nesrovnalosti v rámci obou výše zmíněných rozhodnutí. Například svědkyně A. Z. uvedla, že výroky, kterými měla v panu K. vzbudit důvodnou obavu z napadení, zaslechla 10. 7. 2011 kolem šesté hodiny večer, přičemž pan K. na tyto výroky dle svého vyjádření zaslechnout až v noci z 10. na 11. 7. 2011. Paní Z. tedy nemůže panu K. dosvědčit, že je pan K. skutečně slyšel. Dále u paní B. K. není specifikováno, když údajné výroky měla zaslechnout, zda to bylo například ve stejné době jako paní Z. či její manžel pan K., nebo je ještě jindy. Krom toho svědkyně A. Z. údajně zaslechla, že žalobkyně měla hovořit o tom, že společně s ostatními obviněnými napadnou pana K., až se setmí. Vedle toho svědkyně B. K. uvedla, že zaslechla, jak ostatní obviněné žalobkyně nabádá, aby pana K. napadli až k ránu. Závěrem vyjádřila žalobkyně nesouhlas s odsouzením spoluobviněných za předmětný přestupek. Z obou rozhodnutí není totiž vůbec jasné, čeho se měli vlastně dopustit. Z výpovědí svědků pouze vyplývá, že byli přítomni s žalobkyní před domem č. 67 v N. M. a že poslouchali, co jim říkala. Žalobkyně neví, čím oni měli vzbudit důvodnou obavu z napadení u pana P. K.. Dle rozhodnutí obce pouze svědkyně B. K. uvedla, že oba dva údajným výrokům žalobkyně přitakávali. Není jasné, co tím měla svědkyně vlastně na mysli. Nadto svědkyně paní Z. usuzovala na přítomnost P. D. při uvedeném rozhovoru toliko z toho, že u domu žalobkyně viděla jeho kolo. Tedy ho na vlastní oči neviděla. I u nich vedle toho platí námitky, které žalobkyně uvedla ohledně své osoby. Žalobkyně navrhla zrušení obou napadených rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení navrhla provést důkazy, zejména ohledání místa údajného skutku, jímž měla naplnit skutkovou podstatu výše uvedeného přestupku a dále opětovný výslech všech zmíněných svědků, včetně obviněných.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobní důvody uváděné žalobkyní spočívají výlučně v odmítání způsobu, jakým žalovaný ve věci posoudil rozsah provedeného dokazování ze strany správního orgánu I. stupně a z něj vyplývající skutková zjištění, vyjádřený v meritorních výrokových závěrech napadeného rozhodnutí, odkázal žalovaný především na odůvodnění tohoto žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný nadto poukázal na skutečnost, že žalobkyně žádnou ze svých žalobních námitek, vyjma absolutního popírání existence skutku, v celém průběhu řízení o přestupku, včetně odvolacího řízení neuplatnila, především, že svědkyně K. a Z. jednoznačně označily zvláště žalobkyni za autorku předmětných

slovních výroků s nepochybně výhrůžným obsahem. Svědek P. K. sice nebyl v průběhu dokazování dotazován, kde konkrétně předmětné výroky slyšel, z výpovědi svědkyně B. K. však vyplývá, že to bylo minimálně v dětském pokojíčku jejich domu, přičemž žalovaný považuje za zásadní a významné, nikoliv to, zda jmenovaný výroky žalobkyně slyšel přímo nebo se o nich dozvěděl zprostředkovaně, například od manželky, ale to, zda žalobkyně, a to z hlediska naplnění tohoto formálního znaku přestupku, kterým je úmyslné zavinění, musela být při jejich prokázaném opakovaném pronášení v přítomnosti dalších přestupků za daných okolností srozuměna s tím, že tyto výroky sousedi K. mohou ze svých nemovitostí slyšet a že mohou, nejen u svědka K., vyvolat obavu z jeho fyzického napadení a případné újmy na zdraví, jakož i z jeho následného úmyslného nepravdivého obvinění z přestupku, tedy vést k narušení občanského soužití. Pokud jde o požadavek žalobkyně na provedení ohledání místa spáchání přestupku, pak jej žalovaný považuje za naprosto zbytečný, protože si, například z veřejných údajů na internetu stran polohy obou domů, lze snadno ověřit nepatrnou vzdálenost mezi nimi, která s ohledem na rozhodnou dobu a charakter místa spáchání přestupku nemohla zjevně zásadně omezit schopnost svědků sluchem vnímat slovní a zřejmě i hlasité projevy žalobkyně minimálně ze dvora domu svědků B. a P. K.. Přítomnost jakékoliv jiné ženy v rozhodné době na dvoře domu č. 76 přestupci neuvedli a žalovaný tak neshledal důvod ke zpochybnění věrohodnosti výpovědí svědků stran toho, že mj. slyšeli žalobkyni. Pokud ovšem ve výpovědích svědků žalobkyně shledává určité rozpory, pak taková zjištění žalovaný považuje za irelevantní a nijak nezpochybňující svědky vnímaný smysl předmětných výroků a osobu žalobkyně, když považuje za logické s ohledem na odlišné paměťové a popisové schopnosti jednotlivých svědků, přičemž každý z nich, jak vyplývá z dokazování, měl předmětné výroky slyšet v jiném rozsahu a tedy i celkové vyznění. Žalovaný rovněž nespátkoval nic nelogického na skutkovém závěru, že se přestupci měli domlouvat na fyzickém napadení svědka K. a rovněž, zřejmě při předpokládaném oznámení takového napadení orgánům Policie ČR, i na tom, že oni za útočníka naopak označí napadeného. Žalovaný navrhl žalobu v celém rozsahu zamítnout jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 13. 3. 2012, s přihlédnutím k době spáchání přestupku, jak rozvedeno dále v textu rozsudku.

[5] Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k souzené věci zjistil z oznámení přestupku ze dne 18. 7. 2011, sepsaného Policií ČR, že žalobkyně a T. M. a P. D. jsou podezřelí z přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, protože u domu č. 76 v době od 18 hodin dne 10. 7. 2011 do 1:30 hodin dne 11. 7. 2011 se dopustili narušení občanského soužití tím, že svým jednáním v poškozeném P. K., bytem N. M. 75, vzbudily obavu z fyzického napadení, a to tím způsobem, že se na dvorku domu pana M. domlouvali, že fyzicky napadnou P. K., kterého následně dostanou na jejich pozemek, kde ho před policií obviní, že je fyzicky napadl, přičemž poškozený P. K. si myslí, že k jeho napadení

nedošlo jen vlivem okolností. Svědkem uvedeného jednání byly B. K. a A. Z., bytem N. M. č. 78.

[6] Poškozený P. K. uvedl mimo jiné, že se sousedem panem T. M. má nějaké problémy. Dne 10. 7. 2011 kolem 10:20 hodin se poškozený nacházel na lešení svého domu, kde dělal stavební úpravy a všiml si na kolech kolemjedoucích T. M. a P. D., který cíleně a silou hodil směrem na pozemek poškozeného nějakou láhev, hod byl směřován na stojící vozidla, kterých bylo asi 10 (poškozený podniká v oboru autoopravárenství). Poblíž vozidel si hrála nezletilá sedmiletá dcera poškozeného, M. s D. byli zřejmě podnapilí. Poškození automobilu klientky P. K. bylo šetřeno samostatně. Po tomto skutku dne 10. 7. 2011 v době asi od 18 hodin do 1:30 hodin dne 11. 7. 2011 poškozený slyšel, jak se soused M. na svém pozemku u domu baví se svou přítelkyní V. a P. D., že ráno přijdou k poškozenému a zazvoní u vchodových dveří a budou se ho snažit dostat na jejich pozemek, kde ho zmlátí a zavolají Policii ČR, že je napadl a že to bude masakr, že zažijí Afghánistán. Poškozený nabyl dojmu, že tyto řeči myslí vážně. Proto požádal své známé, aby u něj počkali do rána, což učinili. K ničemu však nedošlo. Sousedi byli venku, ale D. byl tak opilý, že nebyl ničeho schopen. Poškozený slyšel, jak M. D. pobízí, že má jít k nim zazvonit, ale D. nešel. Uvedené řeči slyšela ještě manželka poškozeného a A. Z. z N. M..

[7] Podle výpovědi svědkyně B. K. podle podání vysvětlení na policii k incidentu s odhozenou láhví po příjezdu si šla lehnout na lavičku venku, protože jí bylo nevolno. Když zde ležela, slyšela od sousedů od T. M., že se s Dunajem domlouvá, že budou u něho opékat. Družka pana M. říkala, že to manželovi mají vrátit, že mu mají rozbít hlavu, že zažije Afghánistán ap. Později, když se svědkyně K. nacházela společně s manželem v pokojíku jejich dcery, slyšeli, jak se u M. baví V. s D. a M.. V. říkala, že D. s M. mají k ránu přijít k nim domů, zazvonit na zvonek, vylákat manžela z domu, vtáhnout ho k nim na zahradu, fyzicky ho napadnout a následně ho před policií obvinít, že se k nim přišel mstít za předešlou událost. Toto říkala V.. D. s M. jí přitakávali. Svědkyně výhrůžku brala vážně. Proto zavolala své kamarádce A. Z. z N. M., jestli by u nich nezůstala do rána, ona souhlasila a přišla. A. Z. uvedenou výhrůžku také slyšela, v době, kdy byla pronesena, tak u nich byla na návštěvě. K rodině poškozených přijeli manželovi kamarádi, zda tito něco slyšeli, svědkyně nevěděla. Byli u nich rovněž do rána. Jednání podezřelých probíhalo přibližně od 15 hodin dne 10. 7. 2011 asi do jedné hodiny dne 11. 7. 2011. Kolem jedné hodiny si svědkyně všimla, že sousedi stojí u jejich brány a dívají se k ní, něco říkali, ale ona jí nerozuměla, v té době byla ospalá, pak odešli. Svědkyně pak usnula, do rána se nic nestalo. Výhrůžky byly adresovány jejímu manželovi.

[8] Žalobkyně ve své výpovědi při projednání přestupku uvedla k obvinění, že je to celé nesmysl, že v té době spala a s nikým se na pana K. nedomlouvala. Naopak si jí doneslo, že to byl pan K., kdo nechá zbít jejího přítele pana M., že na to má peníze, že si to může dovolit. To slyšela v hospodě u Josefa v M., slyšela, jak si tam lidi mezi sebou tohle povídají, ale kdo konkrétně, to neví. Žalobkyně se bojí o své zdraví, bydlí sama, přítel je věčně na cestách po unii.

[9] Obviněný P. D. k přestupku uvedl, že vůbec nechápe, proč je obviněný, je to celé postavené na hlavu, to, co je uvedeno v obvinění, se nezakládá na pravdě, vůbec neví, o co tady jde. K dotazu správního orgánu uvedl, že dne 10. 7. 2011 s panem M. a paní J. byl u nich na návštěvě, ale asi jen do půl šesté, pak šel na návštěvu jinam.

[10] Obviněný T. M. ke sdělení obvinění uvedl, že to není pravda, na ničem se nedomlouvali, naopak slyšel od osoby, kterou nechtěl jmenovat v tu chvíli, že údajně pan K. rozhlašuje, že si na něj někoho najme. Celé obvinění je nesmysl a nechtěl k tomu nic více dodávat.

[11] Svědek P. K. k věci uvedl, že se již vyjádřil na Policii a na tuto výpověď zcela odkázal. K předmětnému skutku uvedl, že v noci ze dne 10. 7. na 11. 7. 2011 slyšel, jak se M. s D. aj. domlouvají, jak přijdou k němu, vytáhnout ho a zbít a následně pak řeknou, že to byl on, kdo je zmlátil. Předtím mu D. hodil flašku do auta, ale to už podrobně popsal policii.

[12] Svědkyně A. Z. ve své výpovědi uvedla, že 10. 7. 2011 kolem půl šesté večer přišla na návštěvu k rodině K. a byla tam asi do dvou hodin do rána následujícího dne. To ví, protože ten večer byla bouřka, a její dcera se bouřky bojí, tak za ní spěchala domů. Nějak k večeru, asi po šesté hodině, ale nedokáže už říct přesně, slyšela, jak žalobkyně říká, že večer, až se setmí, půjdou na pana K.. Ví, že u toho byl pan M. a ještě někdo, byli tam určitě tři. Tento – poznámka správního orgánu – ukazuje na P. D. – jezdí na kole a to kolo, na kterém jezdí, tam bylo. Svědkyně byla venku na dvorku u K. a žalobkyně s M. a tím třetím tam byli venku, takže to slyšela. Byla tam i s paní K.. Poté v průběhu celého večera u M. a žalobkyně grilovali, byl tam velký hluk, dělali bordel.

[13] Svědkyně B. K. ve své výpovědi uvedla, že ví naprosto přesně, o co jde, že se to stalo v den, když jim pan D. hodil flašku na auto, což se ale řešilo samostatně. Někdy v odpoledních hodinách, kdy se vrátili od policie, jí bylo špatně, tak si lehla na zahradu. Slyšela odvedle, tj. pozemku u domu, kde bydlí M. s žalobkyní, jak se domlouvají, že se jí pomstí, že zažijí Afghánistán, že uvidí. Po nějaké době k ní přišla kamarádka paní Z. a ta to taky slyšela, v podstatě se to opakovalo po celé odpoledne ty výhrůžky, konkrétně říkali, že ke K. vlítnou, že půjdou na jejího manžela a že ho vtáhnou k nim a pak řeknou, že se jim přišel pomstít. Takové věci, už si to všechno úplně přesně nepamatuje, ale vyjadřovala se k tomu na policii a na svou výpověď rovněž odkazuje.

[14] Všichni tři obvinění do protokolu dne 29. 11. 2011 uvedli, že žádné další důkazní návrhy k věci nemají a že se k tomu už nechtějí vyjadřovat.

[15] Rozhodnutím obce N. M., Komise k projednávání přestupků, ze dne 3. 1. 2012, byla žalobkyně, T. M. a P. D. uznáni vinnými z přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kterého se dopustili tím, že dne 10. 7. 2011 v době od 18 hodin do 1:30 hodin dne 11. 7. 2011 společně vzbudili u P. K. obavu z fyzického napadení tím způsobem, že se v obci N.

M. u domu č. 76 domlouvali na fyzickém napadení P. K., kterého chtěli následně před policií nařknout, že to byl naopak on, kdo obviněné napadl, tedy úmyslně narušili občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví. Za spáchání uvedeného přestupku bylo obviněným uloženo napomenutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že obvinění z přestupku v rámci ústního projednávání popřeli, že by se dopustili protiprávního jednání, jak jim bylo kladeno za vinu, a všichni shodně uvedli, že se na ničem ve vztahu k panu K. nedomlouvali. Obvinění z přestupku byli však usvědčeni dalšími provedenými důkazy, a to výpovědi svědků P. K., B. K. a paní Z.. Správní orgán I. stupně zopakoval obsah výpovědi svědků na policii a u správního orgánu a z oznámení o přestupku Policie ČR ze dne 18. 7. 2011. Z takto provedených důkazů vzal správní orgán za prokázané, že se obvinění z přestupku dopustili jednání, jak je popsáno ve výroku rozhodnutí. Z výpovědi svědků bylo nadevší pochybnost prokázáno, že se všichni tři obvinění z přestupku společně domlouvali na fyzickém napadení P. K. a jeho následném nepravdivém nařčení. Jednání obviněných z přestupku vzbudilo u P. K. a jeho manželky důvodnou obavu ze způsobení újmy na zdraví, o čemž mj. svědčí fakt, že požádali své přátele, aby po dobu hrozby útoku setrvali u nich doma. Z obsahu vysvětlení podaných P. a B. K. je zřejmé, že motivem jednání obviněných z přestupku byla patrně předchozí událost, tj. vhození láhve na automobil, což bylo pak manželky K. oznámeno Policii ČR. Obvinění z přestupku jednali zcela cíleně s vůlí vyvolat u poškozeného obavu ze způsobení újmy na zdraví, čímž porušili zájem chráněný zákonem, v tomto případě zájem na ochraně klidného a nekonfliktního občanského soužití. Správní orgán tak shledal zavinění u všech obviněných z přestupku ve formě přímého úmyslu.

[16] Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uvedla, že opakovaně tvrdí, že se uvedený skutek popsáný v rozhodnutí nestal a pokud se správní orgán tímto „nesmyslem“ hodlá nadále zabývat, doporučuje mu předtím, než ji zase začne obtěžovat, opatřit si od všech tří svědků posudky znalce z oboru psychiatrie, které by určitě měly vnést do případu jasno.

[17] K odvolání žalobkyně se vyjádřil obviněný T. M. a uvedl, že toto obvinění považuje za nespravedlivé a v nesouladu se zákonem. Celá tato věc je smyšlená, nezakládá se na pravdě, nebyla podložena jediným důkazem. Rozhodnuto bylo pouze ze smyšlených tvrzení, ničím nepodložených a nebyl předložen jediný důkaz.

[18] Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že na základě provedeného přezkoumání dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně při projednávání předmětného přestupku žalobkyně v průběhu společného řízení před vydáním napadeného společného rozhodnutí relevantně nepochybil a právní předpisy neporušil. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a § 36 odst. 3 správního řádu stejně jako § 2 správního řádu a provedl ve věci dostatečné dokazování, opatřil si vyjádření žalobkyně i ostatních obviněných z přestupku a jako důkazy provedl výslech všech zjištěných svědků, o jejichž výpověď mohl rozhodnutí významně opřít, včetně přečtení obsahu policejního oznámení přestupku, jehož přílohou jsou předchozí podaná vysvětlení manželů K., na něž tito u správního orgánu při podání svědecké výpovědi zčásti

odkázali. Skutkové a právní závěry správního orgánu I. stupně ve výrocích a odůvodnění právním předpisům zásadně neodporují, a pokud částečně neodpovídající odůvodnění správního orgánu při řešení otázky zavinění určitou nesprávnost žalovaný zjistil, tak v tomto pochybení neshledal důvod pro zrušení napadeného společného rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání či k zastavení tohoto řízení o citovaném přestupku. Správní orgán I. stupně vyslovené skutkové závěry důvodně opřel o výsledky provedeného dokazování, když tyto skutečnosti ve svých výpovědích potvrdili všichni vyslechnutí svědci a konkrétní výroky obviněné žalobkyně či jejich vnímaný a chápaný smysl zejména svědkyně K. a Z.. Pokud jde o právní hodnocení tohoto prokázaného jednání žalobkyně správním orgánem, nemá ani žalovaný zásadní pochybnosti o tom, že skutek žalobkyně ve spojení s jednáním shora jmenovaných spoluobviněných mohl u P. K. vyvolat důvodné obavy ze slovně prezentovaného následku ve formě jeho fyzického napadení a v jeho důsledku pak i způsobení újmy na zdraví. Žalovaný sice při hodnocení jednání žalobkyně jakožto výhrůžek nemohl odhlédnout od zjištění, že žalobkyně stejně jako další spoluobvinění z přestupku, nepronášeli své předmětné výroky přímo vůči P. K. či ke třetím osobám, což v daném případě nepotvrzuje závěr správního orgánu o prokázané formě zavinění žalobkyně a její jednání ve formě přímého úmyslu, současně však vzhledem k tomu, že tato své výroky pronášela opakovaně, zjevně dostatečně hlasitě a srozumitelně venku na pozemku v bezprostřední blízkosti nemovitostí P. K., dospěl k závěru, že v daném případě jednala v úmyslu nepřímém, když nejméně musela být srozuměna s tím, že její výroky mohou být sousedy sluchem vnímány a vzhledem k jejich obsahu bezesporu chápány jakožto výhrůžky újmou na zdraví P. K.. Žalovaný měl za to, že žalobkyně ke svému jednání měla zřejmý motiv, protože s manžely K. nemá dobré sousedské vztahy, a protože se naopak dobře zná se spoluobviněným na místě přítomným D., na něhož manželé K. podali několik hodin před touto událostí u Policie ČR oznámení pro úmyslné poškození cizího majetku umístěného na jejich pozemku, jehož šetření tímto orgánem události rovněž předcházelo. Žalobkyně pak stejně jako ostatní spoluobvinění z přestupku ústního jednání před správním orgánem či v podaném odvolání na svoji obhajobu neuvedla, kromě absolutního popření uvedeného jednání, žádné konkrétní skutečnosti ani nenavrhl důkaz, jež by tvrzení vyslechnutých svědků vyvracely či významně zpochybnil, v důsledku čehož neshledal žalovaný relevantní důvod ani ke zpochybňování jejich duševního stavu a úředním krokům vedoucím k vypracování znaleckého posudku o této otázce. Žalovaný nezjistil ani pochybení u stanovení sankce, byť při posouzení její vhodnosti vzhledem k zjištěné závažnosti jednání žalobkyně ji shledal jako poněkud mírnou, na straně druhé však nikoliv jako sankci uloženou ve zjevném zásadním rozporu s ním.

[19] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[20] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, nedošlo, protože přestupek se stal nejpozději 11. 7. 2011 a napadené rozhodnutí nabylo právní moci 19. 3. 2012.

[21] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[22] Podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, *přestupku se dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním.*

[23] K namítané nepřezkoumatelnosti soud konstatuje, že správní rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně tvoří jeden celek a že se všemi namítanými skutečnostmi i znaky přestupku se správní orgány vypořádaly, žádné odůvodnění ani jiná obligatorní náležitost v napadených rozhodnutích nechybí.

[24] Prvou žalobní námitkou namítala žalobkyně to, že se předmětný skutek vůbec nestal. K tomu soud konstatuje, že provedeným dokazováním v řízení u správního orgánu I. stupně bylo jednoznačně prokázáno, že skutek se stal tak, jak byl vymezen ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 3. 1. 2012. K závěru o jeho spáchání dospěly správní orgán I. stupně a při přezkoumání odvolání žalovaný správně z důkazů provedených výslechy svědků B. a P. K. a A. Z. u správního orgánu I. stupně jakožto přímých důkazů. Tyto důkazy byly ve shodě s vysvětleními podanými u Policie ČR, což jejich věrohodnost potvrzuje. Nepřímými důkazy pak byla událost a její šetření v samostatném řízení Policií ČR – shora zmíněný hod lahví obviněným P. D. na motorové vozidlo umístěné před domem poškozeného P. K. dne 10. 7. 2011 s hmatatelným a opakovaně zjištělným materiálním důsledkem, který lze snadno zadokumentovat. Celkový řetězec všech důkazů a jednoduché logické operace s nimi nevytvářejí žádnou pochybnost o spáchání předmětného přestupku. Námitka žalobkyně, že se skutek nestal a že výrok o vině nemá oporu v provedeném dokazování, je lichá.

[25] K námitce žalobkyně, že z napadených rozhodnutí není jasné, jak mělo ke vzbuzení obavy u P. K. dojít, soud konstatuje, že z provedených svědeckých výpovědí vyplynulo, že *M. s D. aj. domlouvají, jak přijdou k němu, vytáhnout ho a zbijí a následně pak řeknou, že to byl on, kdo je zmlátil. Předtím mu D. hodil flašku do auta, ale to už podrobně popsal policii.* Přitom odkázal na svou výpověď na Policii ČR. Tato výpověď zcela koresponduje s vysvětlením Polici ČR, podle kterého *poškozený slyšel, jak se soused M. na svém pozemku u domu baví se svou přítelkyní V. a P. D., že ráno přijdou k poškozenému a zazvoní u vchodových dveří a budou se ho snažit dostat na jejich pozemek, kde ho zmlátí a zavolají Policii ČR, že je napadl a že to bude masakr, že zažijí Afghánistán.*

[26] Svědkyně B. K. uvedla při jednání u správního orgánu I. stupně, že *někdy v odpoledních hodinách, kdy se vrátili od policie, jí bylo špatně, tak si lehla na zahradu. Slyšela odvedle, tj. pozemku u domu, kde bydlí M. s žalobkyní, jak se domlouvají, že se jí pomstí, že zažijí Afghánistán, že uvidí. Po nějaké době k ní přišla*

kamarádka paní Z. a ta to taky slyšela, v podstatě se to opakovalo po celé odpoledne ty výhrůžky, konkrétně říkali, že ke K. vlítnou, že půjdou na jejího manžela a že ho vtáhnou k nim a pak řeknou, že se jim přišel pomstít. Takové věci, už si to všechno úplně přesně nepamatuje, ale vyjadřovala se k tomu na policii a na svou výpověď rovněž odkazuje. Podle vysvětlení podaném Policii ČR svědkyně mj. uvedla, že družka pana M. říkala, že to manželovi mají vrátit, že mu mají rozbít hlavu, že zažije Afghánistán ap. Později, když se svědkyně K. nacházela společně s manželem v pokojíku jejich dcery, slyšeli, jak se u M. baví V. s D. a M.. V. říkala, že D. s M. mají k ránu přijít k nim domů, zazvonit na zvonek, vylákat manžela z domu, vtáhnout ho k nim na zahradu, fyzicky ho napadnout a následně ho před policií obvinít, že se k nim přišel mstít za předešlou událost. Toto říkala V.. D. s M. jí přitakávali. I svědkyně B. K. výhrůžku brala vážně, o tom svědčí, že manželé K. zavolali přátele, a A. Z. u nich byla asi do dvou hodin do rána a ostatní rovněž asi do rána, ale neví, jestli něco slyšeli.

[27] Svědkyně A. Z. ve výpovědi potvrdila výpovědi svědků K. tak, že *slyšela, jak žalobkyně říká, že večer, až se setmí, půjdou na pana K.. Ví, že u toho byl pan M. a ještě někdo, byli tam určitě tři. Tento – poznámka správního orgánu – ukazuje na P. D. – jezdí na kole a to kolo, na kterém jezdí, tam bylo. Svědkyně byla venku na dvorku u K. a žalobkyně s M. a tím třetím tam byli venku, takže to slyšela. Byla tam i s paní K..*

[28] Obvinění P. D. a T. M. ve svých výpovědích pouze popřeli, že by se skutku dopustili, vyjádřili se k věci minimálně a na svou obhajobu neuvedli *de facto* nic. Naopak se odmítali ve věci vyjadřovat a odvolání proti rozhodnutí vůbec nepodávali.

[29] Žalobkyně ve své výpovědi ke skutku správnímu orgánu I. stupně spáchání skutku popřela a uváděla pouze skutečnosti, které se samotným skutkem a dnem skutku nesouvisely, k pravdivosti svých tvrzení o poškozeném, že naopak on měl záměr poškodit jejího přítele, neuvedla vůbec nic.

[30] Porovnáním obsahů všech výpovědí je zcela jasné, jednoznačné a nepochybné, že se skutek stal a jakým způsobem. Správní orgány toto výstižně popsaly v napadených rozhodnutích, zjistily řádně skutkový stav, na ten aplikovaly správně vybraná ustanovení právních předpisů a vyvodily odpovídající právní závěry. Obvinění měli motiv vypovídat ve svůj prospěch, navíc nejsou povinni vypovídat pravdivě, je to součástí jejich práva na obhajobu. Přesto by však pro podpoření své verze příběhu museli proto, aby zvrátili zjištěný stav podle výpovědí všech tří svědků, předložit taková tvrzení a návrhy na důkazy nebo přímo důkazy samotné, které by minimálně vzbudily pochybnost o opačné verzi.

[31] Námitka o nesouladu o časech, kdy měly útoky proti poškozenému být vysloveny, je neopodstatněná. Jak uvedli všichni tři svědci, útočná jednání probíhala od 15 až 16 hodin odpoledne (vysvětlení u jednání podle protokolu Policie ČR bylo s B. K. ukončeno v 15:30 hodin, první domluvy obviněných slyšela tato svědkyně po návratu z Policie ČR, když jí bylo špatně a šla si lehnout na lavičku), asi do 1:30

hodin dne 11. 7. 2011, kdy asi ve 2 hodiny ráno odcházela svědkyně A. Z. od rodiny K. domů kvůli dceři a bouřce. S minimálními odchylkami všichni tři svědci o událostech vypovídali shodně a nevyšlo najevo nic, co by zcela nebo významně tyto závěry popřelo.

[32] Pokud jde o důvěryhodnost výpovědí svědků, resp. hodnověrnosti jejich výpovědí, na jejichž základě byli obvinění z přestupku, zejména žalobkyně, usvědčeni, soud neshledal tuto žalobní námitkou jako důvodnou. Všichni tři svědci vypovídali ve věci shodně, spontánně, věrohodně a jejich výpovědi byly shodné jak při vysvětlení podaném Policii ČR (jakožto předběžné informaci pro další správní řízení), tak při jednání u správního orgánu I. stupně. Ze vztahů tří svědků mezi sebou anebo ze vztahů sousedských nelze *a priori* dovozovat jejich podjatost bez dalšího. K tomu by se musely připojit další skutečnosti, pochyby, indicie nebo důvody, které by toto konstatování podpořily. Útoku na majetek žalobce (příp. svěřených věcí jinými osobami) se dle tvrzení v podkladových písemnostech dopustil naopak obviněný Dunaj, nikoli naopak. Ve správním ani soudním řízení nevyšly najevo takové okolnosti, které by vedly ke zpochybnění důvěryhodnosti svědků B. a P. K. nebo A. Z. nebo jejich výpovědí. Právní závěry o důvěryhodnosti svědků, resp. jejich výpovědí jsou v souladu s právními názory Nejvyššího správního soudu vyslovenými v jeho rozsudku ze dne 28. 2. 2014, čj. 2 As 109/2012-26, www.nssoud.cz.

[33] Nesouhlas žalobkyně s uznáním viny P. D. a T. M. je vyvrácen výše uvedenou argumentací, navíc oba jmenovaní odvolání a žalobu proti napadeným rozhodnutím nepodali a ani ve svých výpovědích se nechtěli k věci více vyjadřovat.

[34] Z provedeného správního řízení se podává, že incidentu nebyly přítomny další osoby, které by slyšely pronesené útoky.

[35] Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného v tom, že není třeba opětovně provádět výslechy svědků, protože obvinění byli výslechu svědků přítomni a mohli se k němu vyjádřit, což učinili (skutek popřeli a nechtěli se dále vyjadřovat ani po výsleších všech svědků), ani vykonávat místní ohledání pro zjištění vzdálenosti mezi domy v N. M. č. p. 75 a 76, neboť tato skutečnost je jednak správnímu orgánu I. stupně známa jako obecně známá skutečnost, která se nemusí dokazovat, jednak tuto skutečnost lze ověřit na internetových mapách. Podle webu mapy.cz se domy nachází naproti sobě. Ostatně, žalobkyně sama netvrdila ani nepředložila žádný opačný důkaz, navíc tuto námitku vznesla až v žalobě, nikoli při projednávání u správního orgánu I. stupně, což se jeví jako účelové tvrzení. Pokud by vzdálenost mezi domy byla natolik velká, že by vůbec nepřípadalo v úvahu, aby výroky pronesené běžnou řečí bylo možno slyšet, dozajista by toto namítla již ve správním řízení, prvostupňovém či odvolacím. Podle postavení nemovitostí vzdálenost mezi domy nebrání v tom, aby bylo slyšet pronesené výroky.

[36] Za popsané situace nebyl důvod k tomu, aby správní orgány prováděly další důkazy, např. ohledáním místa a výslechy dalších nebo stejných svědků. Proto i tato žalobní námitka byla nedůvodná.

[37] Přesné postavení, kde se nacházel při pronesení útoků poškozený P. K., je nerozhodné, podstatné je to, že byl u svého domu, tj. naproti domu obviněných, a výroky slyšel, což potvrdily obě svědkyně.

[38] Spáchaný přestupek naplňuje všechny znaky přestupku: jednání bylo společensky nebezpečné, což je jednak vyjádřeno samotnou zákonnou skutkovou podstatou (formální stránka), a správně se s touto otázkou vypořádaly v napadených rozhodnutích i správní orgány, což musely učinit (materiální stránka). Správní orgán I. stupně uvedl, že obvinění porušili zájem společnosti na klidném a bezkonfliktním soužití občanů, čímž definovali i objekt přestupku. K zavinění (subjektivní stránka) se přesně vyjádřil žalovaný svou úvahou o zaviněném jednání formou nedbalosti, čemuž soud přisvědčuje, neboť obvinění se ke skutku nedoznali a nebyl zde ani jiný důkaz, přímý či nepřímý, který by nepochybně a jednoznačně svědčil o úmyslu nepřímém či přímém. Podle § 4 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, *přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.* Podle § 4 odst. 2 zákona o přestupcích *přestupek je spáchán úmyslně, jestliže pachatel a) chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem nebo b) věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn.* Úmysl žalobkyni nebyl ve správním řízení prokázán, vůbec se k němu nevyjadřovala a správní orgán se jí (na něj) netázal. O psychickém stavu k činu nebylo vedeno řízení vůbec. Ke spáchání přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích však stačí zavinění z nedbalosti v souladu s § 3 zákona o přestupcích.

[39] Závěrem soud konstatuje, že bylo dostatečně prokázáno, že skutek uvedený ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně o přestupku ze dne 3. 1. 2012 se stal, a to tak, jak je v tomto výroku uvedeno.

[40] Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.* Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu.* Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů i volby metod právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

[41] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[42] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 8. 7. 2014

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně